

Bohové a hrdinové starého Řecka

MELEAGROS

Staré řecké báje a pověsti

Eduard Petiška

online

PROMÉTHEUS	POTOPA	FAETHÓN	ORFEUS
Založení Théb	PENTHEUS	MIDAS	TANTALOS
NIOBA	PELOPS	O ZLATÉM ROUNU	IÁSÓN A MÉDEA
HÉRAKLES	PERSEUS	DAIDALOS A IKAROS	THÉSEUS
SISYFOS	BELLEROFONTES	MELEAGROS	OIDIPUS A ANTIGONA
FILEMON A BAUCIS	ERÓS A PSÝCHÉ	GÝGES A PRSTEN	TROJSKÁ VÁLKA
ORESTES	ODYSSEOVY CESTY	POSLEDNÍ PŘÍBĚH BEZ KONCE	Staré řecké báje a pověsti (komplet)

Staré řecké báje a pověsti v PDF - stiskněte tlačítko **Uložit do PDF** na boční liště. (Pokud se to nepovede napoprvé, obnovte stránku – např. tlačítkem F5)

Mohlo by vás zajímat:

Biblické příběhy

Ivan Olbracht

[STARÝ ZÁKON pro mládež](#)

Žena kalydónského krále Oinea se jmenovala Althaia. Narodil se jí syn, kterému byl předurčen podivuhodný osud. Jednoho dne usnula Althaia neklidným spánkem. Zdálo se jí, že v místnosti, ve které spí, někdo obchází a slyšela hlasy. Otevřela oči a jako ve snu spatřila, jak se nad lůžkem malého syna sklánějí tři postavy. Byly to Moiry, sudičky. Jedna z nich poklekla k ohništi a vložila do plamenů poleno. Oheň jasně vzplanul.

„Tvůj život je spojen s životem dřeva v ohni,“ prorokovaly Moiry dítěti osud. „Budeš tak dlouho žít, dokud plameny nepohltí poleno, které tak jasně hoří a svítí“

Po těch slovech Moiry zmizely. Zděšená matka ihned vstala z lože, kvapně vytáhla z ohně hořící poleno a polila je vodou. Ohořelé osudné dřevo uložila do truhlice a truhlici ukryla.

Syn dostal jméno Meleagros. Vyrůstal v královském paláci se svými sestrami, sílil, a když dospěl do věku, kdy mladíci závodí na cvičišti, nikdo se mu v mrštnosti a síle nevyrovnal.

Meleagrovu otci patřily rozsáhlé vinice, pole a sady. Když ukončil sklizeň, děkoval bohům bohatými oběťmi. Bohyni Démétér obětoval polní plodiny, veselému bohu Dionýsovi víno, bohyni Athéně olivový olej. Každému bohu obětoval díl úrody, jenom na bohyni Artemidu zapomněl. I nebešťané cítí hněv a hněv bohů je mocnější než hněv člověka. Artemis seslala na krajinu krále Oinea trest. Vypustila do kalydónských lesů obrovitého kance. Kanec byl větší než nejmohutnější býk, oči mu planuly krví a ohněm, jeho štětiny se podobaly trčícím oštěpům a ostré tesáky, vyčnívající ze zpěněné tlamy, se

délkou rovnaly sloním klům. Kudy se řítíl, spaloval žhavým dechem zelené listí křovin a stromů. Zrajetí obilí zadupal do země, strhával vinnou révu a drtil hrozny kopyty, ničil vinice i sady, vyvracel stromy a lámal větve obtížené ovocem. Přepadal stáda a trhal psy i pastýře. Rozptýlený dobytek se toulal bez strážců po svazích hor.

Lidé utíkali z venkova, strach je zaháněl za hradby města Kalydónu. Kdo vyšel z města, nemohl slíbit, že se do města vrátí zdrav zpátky. Zármutek padl na celou krajinu, všem hrozil hlad a smrt.

Když Meleagros viděl neštěstí, které postihlo krajany, připravil zbraně a pozval k lovu na kance hrdiny z celého Řecka. Přišlo jich mnoho a přišel i Iásón, slavný hrdina výpravy za zlatým rounem, i Théseus, vítěz nad obludným Minotaurem, i Admétos, manžel věrné Alkestis, přišli nejstatečnější mužové Řecka a mezi nimi bratr Meleagrový matky. S řeckými hrdiny se chystala na lov i statečná lovkyně Atalanta.

Otec Atalantin si přál kdysi, aby se mu narodil syn. Když se mu narodila dcera, Atalanta, dal ji odnést do hor, aby se o ni podělila dravá zvěř. Dítě se v horách ujala medvědice a odnesla je do své jeskyně. Tak vyrostla Atalanta v divoké přírodě mezi zvěří v nebojácnou lovkyni. Svou odvahu a sílu dokázala už mnohokrát. Nyní se znovu postavila po bok statečných lovců s toulcem ze slonové kosti na plecích a s lukem v ruce.

Meleagros ji upozoroval v zástupu lovců a bylo mu, jako by spatřil bohyni lovu Artemidu. Nemohl od její krásné tváře odtrhnout oči.

Ale lovci jej vybízeli, aby s nimi vyrazil z města. Kalydónský lid se shromáždil u městské brány. Loučil se s hrdiny s nadějí i úzkostí v srdci. A smrt si už mezi lovci vybírala kořist.

Hrdinové s Meleagrem a Atalantou postupovali k hustým lesům na stráních hor. Cestu lemovala zpustošená pole a zničené vinice. Když dospěli k okraji lesa, pustili psy z řemenů. Psi, s čenichy při zemi, prodírali se křovím, stoupali po svazích a sestupovali do údolí, až se dostali do strže vymleté jarními dešti. Ve strži po celý rok nevysychala voda. Bahnitou mokřinu pokrývalo vrbové proutí a rákosí a vysoká ostrá tráva. Psi v ní zmizeli se štěkotem. Náhle se proutí rozhrnulo a z mokřiny se pozvedl supící obrovský kanec. Vyřítíl se zuřivě proti lovcům.

První lovec vymrštil oštěp a minul cíl. Iásón mrštil po kanci oštěpem tak mocně, že oštěp přeletěl zvíře a zaryl se hluboko do hlíny. Třetí lovec zasáhl kance, ale neublížil mu. Bohyně Artemis zachytila jeho oštěp v letu a strhla z něho kovový hrot.

Útok kance jen rozběsil. Z očí mu zsršel oheň a plameny vyšlehly z tlamy. Vyrazil kupředu jako kámen vržený kamenometem proti hradební zdi, porazil dva neopatrné lovce a na místě je rozdupal. Jiného nabral na tesáky a další by sotva ušel záhubě, kdyby se nebyl vzepřel o své kopí a nevyšvihl se do větví stromu. Zuřivý kanec pak vběhl do spleti houštin.

V té chvíli napjala Atalanta tětívu luku a vyslala za kancem šíp. Šíp utkvěl zvířeti za uchem v mělké ráně a objevilo se trochu krve. Meleagros se radoval z Atalantina zásahu víc než Atalanta. Ale lovci se cítili dívkou zahanbeni. Aby zastřeli svůj stud, že se jim nepodařilo to, co se podařilo Atalantě, dali se do křiku a o překot začali metat oštěpy. Bohyně Artemis i tentokrát ochránila své zvíře. Oštěpy narážely na sebe navzájem v letu a padaly k zemi, aniž se obrovského kance dotkly.

„Ať si tě chrání Artemis,“ zvolal jeden z lovců, „přece zahyneš mou rukou.“ Zamával sekyrou a věřil, že zvířetí ostrou sekyrou nad osudem. Kanec byl rychlejší, srazil jej tesáky k zemi a trávu skropila lovcova krev.

Oštěpy končily svůj let v kůře stromů a ve větvích, některá kopí si zmýlila směr a probodla psy. Jediný oštěp utkvěl ve hřbetě kance. Byl to oštěp Meleagrovův.

Nestvůrné zvíře se pokrylo krví a sraženo druhým oštěpem Meleagrovým dopadlo na zem, až se otřáslý stráně a zahučel les.

Lovci se shlukli kolem vítězného Meleagra a tiskli mu pravici. Meleagros, jako by zapomněl na lovce, viděl jenom Atalantu.

„Přijmi jako dar kůži toho kance,“ řekl statečné dívce, „i hlavu s kančími zuby a tesáky.“

Lovci ještě nikdy neviděli tak obrovskou kanci kůži a tak dlouhé tesáky a záviděli Atalantě Meleagrův dar.

„Nech být, co ti nepatří,“ volali na Atalantu, „a nepleť si loveckou slávu s ženskou krásou.“

Nad mrtvým kancem se rozpoutal spor, komu náleží kořist. Bohyně Artemis, popuzena, že Meleagros zabil její zvíře, podněcovala při, rozdmýchávala křik a vádu. Meleagros rozohněn sporem pozvedl kopí a zmlkl. Tam, kde nestačí slova, nastupuje násilí. Pozvedl kopí a probodl nejohnivějšího odpůrce. Lovec se zhroutil mrtev k zemi. Byl to bratr Altháie, Meleagrový matka.

Zpráva o Meleagrově vítězství nad kalydónským kancem předběhla vracející se lovce. Také Altháia vyšla do chrámu, aby oslavila obětí bohům synovo vítězství. K chrámu však nedošla. Cestou spatřila muže, nesoucí na nosítkách jejího neživého bratra. Jakmile bratra poznala, přivítala ho s hlasitým pláčem, a když se dověděla, kdo způsobil jeho smrt, touha po pomstě jí sevřela srdce.

Odešla domů a jako omámena vyhledala v úkrytu truhlici s osudným polenem. Na všem ležela mnohaletá vrstva prachu, ale osud určený Moirami byl živý a platil a nebylo možné mu uniknout. Altháia poručí rozdělát oheň ze smolných dřev, uchopí poleno, které znamená život, odvrátí od ohně tvář a se smysly obestřenými bolestí a pomstychtivostí vhodí poleno do plamenů. Jako by poleno v ohni zasténalo lidským hlasem, jako by plameny couvly, než je obemkly žhavými prsty. V tom okamžiku zasáhla vracejícího se Meleagra palčivá bolest a rostla a rostla, čím více se oheň zmocňoval dřeva. Meleagros ji hrdinně snášel. Jen litoval, že smrt k němu nepřistoupila na lovu nebo v boji. Skrytá žhavá rána ho mučila, a jak oheň sílil, sílila muka, a jak oheň slábl, ochabovaly síly i Meleagrovi. Nakonec zbyl z polena pouhý oharek, žhnul, černal a zšedl. Tehdy vydechl Meleagros naposledy.

Meleagrova matka Altháia uchopila meč do ruky, která vydala syna na smrt, a zbavila se sama života.

Palác kalydónského krále Oinea se naplnil nářkem. S pláčem objímaly Meleagrový sestry chladné tělo svého bratra a zahřívaly je dechem. K životu ho probudit nemohly.

Zármutek Meleagrových sester obměkčil i bohyni Artemidu. Odložila svůj hněv a slitovala se nad nešťastnými sestrami. Pokryla jim těla peřím a peří je zbavilo pozemské tíhy. Paže jim proměnila v křídla a pozvedla je do ovzduší. Z kalydónského paláce odletěly dvě perličky.

Ani třetí Meleagrova sestra, Deianeira, neušla krutému osudu. Způsobila smrt svého muže, Hérakla, a sama si vzala život. Tak nešťastně skončili potomci kalydónského královského rodu.

Zobrazeno: 279 x

From:

<https://cesty.in/> - **Cestovatelské stránky**

Permanent link:

<https://cesty.in/meleagros>

Last update: **2024/02/22 21:27**

